

1871 439. Røstethingets Forhandlinger

696 Indenrigsministerens Forsøg paa at gaa ind paa et Tilbud, uden at jeg dog vidste, om dette udgik fra det nævnte Selskab, men, tilføiede jeg, og jeg citerer ordret min Udtalelse, saaledes som den ifølge Meddelelse af et tilstedeværende Medlem af Komiteen har lydt: — jeg giver mit Voresand paa, at der ikke hos os er nogen Tanker om at opgive Sagen, og det var det heller ikke. Jeg antaa det for givet, at den Garanti, som var Grundlaget for hele Sagen, ikke kunde borttages. Paa dette Grundlag altsaa: at disse Garantibetingelser bleve opfyldte, kunde jeg forsikre at vi ikke maatte agtede at opgive Sagen, og denne Ytring, som jeg ved at nogle have villet gjøre Væsen af, vedfænder jeg mig fuldstændig. Men da Grundlaget var taget bort fra Sagen, da denne var aldeles forrumperet, da jeg saae, at det ikke forholdt sig, som jeg troede med Hensyn til Garantitilfagnet, hvis Opfyldelse udtrykkelig var givet som en Forudsætning, saa stillede Sagen sig anderledes.

Da vi nu havde erfaret det foromtalte Skridt fra Hr. Davys Side med Hensyn til Suldmagten, skrev vi strax til ham og spurgte, hvorledes det forholdt sig dermed. Hans Svar gik ud paa, at han kun havde meddelt en betinget Suldmagt, hvis Benyttelse berovede paa en Misforstaaelse, men for Dvrigt var han en Mand af Ære, der vilde staa ved sit Ord, han kom derhos gjentagende frem med sit Forlangende om de endelige Betingelser for Koncessionen, hvis Erholdelse han syntes at drage i Tvivl. Vi troede endnu ikke dengang, at der kunde være Noget i Veien med disse Betingelser, han derimod syntes at vide bedre Bested. Vi havde vel, som sagt, set af Indenrigsministerens for omtalte af ham selv conciperede, Skrivelse, forinden han reiste, at der ligesom var Noget i veien med disse Betingelser, men han støttede sig jo til de tidligere Udtalelser og talte kun om yderligere Tilfagn, og vi kunde altsaa ikke med nogen Sikkerhed formode, at han vilde trække

11te Møde, Ordentlig Samling 1871—72

696 Indenrigsministerens Forsøg paa at gaa ind paa et Tilbud, uden at jeg dog vidste, om dette udgik fra det nævnte Selskab, men, tilføiede jeg, og jeg citerer ordret min Udtalelse, saaledes som den ifølge Meddelelse af et tilstedeværende Medlem af Komiteen har lydt: — jeg giver mit Voresand paa, at der ikke hos os er nogen Tanker om at opgive Sagen, og det var det heller ikke. Jeg antaa det for givet, at den Garanti, som var Grundlaget for hele Sagen, ikke kunde borttages. Paa dette Grundlag altsaa: at disse Garantibetingelser bleve opfyldte, kunde jeg forsikre at vi ikke maatte agtede at opgive Sagen, og denne Ytring, som jeg ved at nogle have villet gjøre Væsen af, vedfænder jeg mig fuldstændig. Men da Grundlaget var taget bort fra Sagen, da denne var aldeles forrumperet, da jeg saae, at det ikke forholdt sig, som jeg troede med Hensyn til Garantitilfagnet, hvis Opfyldelse udtrykkelig var givet som en Forudsætning, saa stillede Sagen sig anderledes.

Da vi nu havde erfaret det foromtalte Skridt fra Hr. Davys Side med Hensyn til Suldmagten, skrev vi strax til ham og spurgte, hvorledes det forholdt sig dermed. Hans Svar gik ud paa, at han kun havde meddelt en betinget Suldmagt, hvis Benyttelse berovede paa en Misforstaaelse, men for Dvrigt var han en Mand af Ære, der vilde staa ved sit Ord, han kom derhos gjentagende frem med sit Forlangende om de endelige Betingelser for Koncessionen, hvis Erholdelse han syntes at drage i Tvivl. Vi troede endnu ikke dengang, at der kunde være Noget i Veien med disse Betingelser, han derimod syntes at vide bedre Bested. Vi havde vel, som sagt, set af Indenrigsministerens for omtalte af ham selv conciperede, Skrivelse, forinden han reiste, at der ligesom var Noget i veien med disse Betingelser, men han støttede sig jo til de tidligere Udtalelser og talte kun om yderligere Tilfagn, og vi kunde altsaa ikke med nogen Sikkerhed formode, at han vilde trække sig tilbage, fra den engang givne Garanti. Her maa jeg omtale en Omstændighed, som jeg heller ikke kjendte dengang, men som jeg først siden kunde erfare, og det er, at Dagen før den 16de Juni, altsaa den 15de, det vil sige Dagen, forinden Ministeren skrev sit Brev til os, var der fremkommet en Protest fra det sjællandske Jernbaneselskab til Indenrigsministeren, som gik ud paa, at det gjorde ham uenkelig for det Tab, som det Baneanlæg kunde påføre Selskabet. Dette Skridt kunde jeg som sagt, ikke vide Noget om den Gang. — Havde jeg vidst det, vilde jeg have været flogere paa Sagens Stillings. — Men naar jeg sammenholder denne Protest med det indtrængende Forlangende af Betingelserne, fra Davys Side, kunde jeg fritest til, at slutte, at Garantiforsøgsmaalet dog mulig, har været fuldstændig afgjort til den Tid. Først længere hen paa Dagen, det Noget for os i den her antydede Retning, da Ministeren var kommen hjem fra sin Reise, vi kunde imidlertid ikke have nogen bestemt Mening, inden vi fik de endelige Betingelser i hænde, og dem erholdt vi først den 12te August. Da fik vi ganske rigtig fra den høitærede Indenrigsminister Befrættelse paa, hvad der var blevet ytret, en Del om i mundtlige Samtaler med ham, nemlig: at han muligvis ikke kunde skaffe os disse Betingelser, fordi som han sagde, Finansministeren ikke vilde gaa ind derpaa. I disse Betingelser af 12te August staar det, som det er, de Herrer bestemt ganske bestemt, at Garantien kun kan andrage 4,100,000 Rd. Endnu nærede vi noget Haab om, at Sagen kunde gjenneføres, endog med denne Garanti. Davys Udtalelser — de vare kun skriftlige, thi han blev horte under hele denne Forhandling — vare i det Hele taget uklare, vi kunde ikke blive floge, paa om han kunde eller vilde gaa ind paa Sagen med den reducerede Garanti. — Det var ikke muligt at opnaa et bestemt Svar fra ham i saa Henseende, og det var derfor, at den høitærede Inden-

Samtidig med, at den høitærede Inden-